

АЛЕКСА АСТЪН
ТИХА, ЗВЕЗДНА НОЩ
КОЛЕДАТА НА СЕНТ КЛЕР

Част 3 от „Сент Клер“

Превод от английски: Illusion, 2019

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, декември 1820

Стомахът на Луси се бунтуваше шумно, докато седеше на студения дървен под на пансиона. Джем седеше от лявата ѝ страна. Момчето от дясната. Трите деца чакаха инструкциите си от Дрискъл. Или по-скоро от мисис Дрискъл. Макар че беше само на шест, не ѝ отне много време, за да разбере, че тя бе тази, която управлява домакинството. Жената раздаваше заповеди и всички ги изпълняваха — от съпруга ѝ до най-малките членове на бандата им от крадци. Мисис Дрискъл не беше по-мила дори с работещите в къщата момичета. Луси не разбираше какво точно правеха, но знаеше, че бе свързано с това да си свалят дрехите и да вдигат много шум.

Понякога можеше да ги чуе, че крещят. Също и мъжете, които се качваха горе с тях. Когато ходеше по коридора късно през нощта, детето можеше да чуе скърцането на пружините на креватите и се чудеше защо мъжете плащат на Мисис Дрискъл, за да скачат по тях с голите жени. Джем, който беше две години по-голям от Луси, ѝ беше казал, че мъжете правят нещо повече от това да подскочат по леглата, но не искаше да ѝ обясни какво точно се случва вътре. Веднъж беше чула мисис Дрискъл да обяснява, че една от жените яко са я опънали, но въпреки това пак нищо не разбра. Да попита Момчето нямаше смисъл. Беше на десет, но никога не бе продумал и дума. Никой не знаеше името му, заради което и го наричаха Момчето. Разбираше какво му се казва, но не можеше или не искаше да говори с тях. Джем беше споделил, че бащата на Момчето е отрязал езика му, но Луси не вярваше в това, защото го беше виждала да се плези, когато мисис Дрискъл му обърнеше гръб. Беше се смяла, нещо, което не можеше да си спомни от колко време не беше правила. Мисис Дрискъл я беше блъскала и удряла до безпаметност.

Вече дори и не си помисляше да се засмее.

Дрискъл се вмъкна вътре, с почервеняло или от студа, или от алкохола лице. Вероятно и от двете. Момиченцето знаеше всичко за

алкохола, защото баща ѝ беше консумирал силни напитки по цял ден чак до късно през нощта. Беше ѝ казал, че го прави от мъка след смъртта на майка ѝ и малкото ѝ братче. Татко явно много ги е обичал, защото пиеше прекалено. Дрискъл миришеше точно като баща ѝ, когато го правеше. Когато двамата мъже пиеха повече отколкото трябваше, преминаваха от щастие през тъга до откровена жестокост, а алкохолът се разливаше по дрехите им. Луси мразеше миризмата му и това как караше мъжете да действат.

Това я накара да се запита къде е баща ѝ в този момент. Предполагаше, че му е било твърде болезнено да я обича и затова я бе продал на Дрискъл и съпругата му. Понякога Луси виждаше баща си да излиза от кръчмата, докато тя, Джем и Момчето вършеха работата си на улицата. Веднъж дори си помисли, че той я е видял, но бързо се обърна настрана и тя реши, че е сбъркала. Тогава, преди няколко седмици, го видя да лежи в началото на една алея. Очите му се вираха безизразно в небето и беше покрит с кръв. Избърза, без да казва на приятелите си, че това е баща ѝ, който вече бе мъртъв. Не ѝ липсваше, наистина. Мама също не ѝ липсваше, защото не можеше да си я спомни. Това нямаше значение. Дрискъл ѝ беше казал, че сега той е новият ѝ баща, а Джем и Момчето ѝ бяха братя. Това, което вършеха, им помагаше да останат семейство.

Макар Луси да разбираше, че е неправилно.

Когато тя пристигна, другите две деца вече живееха в пансиона. Момчето я поздрави с тъжна усмивка и прегръдка, след като Дрискъл я представи. Джем не беше толкова доверчив в началото, но с времето я прие и сега беше неин защитник. Именно той ѝ каза, че бяха с друго момиче, Беки, но сега тя се трудеше горе за госпожата. Джем ѝ беше обещал, че когато дойде денят семейството да поискат тя да работи горе, а не на улиците, ще избягат заедно. Беше ѝ казал, че с момичетата се случват лоши неща и че не иска това да се случи и на нея. Тя беше попитала дали Момчето може да дойде с тях. Приятелят ѝ беше отвърнал, че ще си помисли за това.

Мистър и Мисис Дрискъл продължаваха да шептят и накрая жената каза:

— Добре. Просто се увери, че ще донесат повече от предната вечер.

Стомахът на Луси изкъркори шумно и жената я изгледа. Момичето се сви колкото се може повече, като се опитваше да стане незабележимо. Искаше да обясни, че не може да се спре. Беше гладна. Винаги беше гладна. Трите деца никога не получаваха достатъчно храна. Допълваха оскъдната си дажба, когато излизаха на улиците. Открадната ябълка от количка или сергия. Ровене в отпадъците, за да намерят нещо, подходящо за ядене, което е било изхвърлено. Ако не успееха да отмъкнат нещо, нямаше да оцелеят.

— Ще работим в нова част на града днес — каза Дрискъл, след като жена му изхвърча от стаята. — Вече ви разпознават. Време е да покрием нова територия.

Тогава Дрискъл им обясни какво се очакваше от тях. Имаха няколко истории, които ползваха, като разиграваха различни ситуации. Всички завършваха по един и същ начин — кражба от набелязания човек. Джем ѝ беше казал, че ще следват Правилото на тримата, при което трима джебчии се скупчваха около една и съща цел. Луси не знаеше името на това, което правеха. Самата тя никога не крадеше. Нейната роля беше да разсейва човека, който водачът им избереше за тях. Той ги следваше по улиците и те вече бяха научили какво означава всеки сигнал, който им дава, и веднага разбираха към кого да се насочат и кой план на действие да използват. Понякога момиченцето се преструваше, че се е загубило и започваше да плаче. Или, че току-що е се е отделило от майка си и се опитва да я намери. Понякога Момчето играеше ролята на неин брат и се преструваше на ранен, докато Луси плачеше и молеше преминаващите непознати за помощ.

Джем вършеше истинската работа. Докато Луси и другото дете разсейваха жертвата, той бързо взимаше каквото намери в джоба на палтото на мъжа. Джем бъркаше в джобовете на хората и ги държеше отворени с широко с раздалечени пръсти, след което използваше палеца и показалеца си, за да извади онова, което бе ценно. Понякога вадеше целия портфейл. Или, ако целта им беше жена, това, което носеше в чантичката си. Дрискъл им беше казал, че това е игра и начин да изкарват прехраната си, но от самото начало Луси знаеше, че крадат. И че беше нередно. Тя бе само едно малко момиченце, което прилежно правеше това, което ѝ се казва. В противен случай, семейството можеха отново да я продадат, така както татко го беше направил. Не

искаше да се разделя с Джем или Момчето, затова правеше каквото ѝ наредяха.

— Отивайте да се облечете — изкрещя по-възрастният мъж.

Тримата скочиха на крака и отидоха там, където Мисис Дрискъл държеше специалните им дрехи. Това бяха красиви облекла, с които децата се смесваха с тълпата и правеха набеязаните жертви по-склонни да им обърнат внимание. Ако Луси и братята ѝ бяха облечени в обичайните си дрипи, се съмняваше, че някой добре облечен мъж или жена ще ги погледне, още по-малко да спре да им помогне.

Погледна настрана от момчетата и мисис Дрискъл, и свали износената дреха от тялото си. Можеше да усети как жената я оглежда, затова се облече набързо, слагайки хубавата рокля, чорапите и обувките и завърза връзките на синьото наметало около врата си. Мечтаеше да има ръкавици, защото зимата вече беше дошла в Лондон, донасяйки хапещ студ с ранния декемврийски въздух.

Децата напуснаха пансиона, като Дрискъл им обясни къде да отидат. Той ги следваше на дискретно разстояние от другата страна на улицата. Докато вървяха Джем, хвана ръката ѝ и каза:

— Мисля, че ще трябва да си тръгнем скоро. Може би още тази вечер.

— Защо? — попита Луси, чудейки се какво го е накарало да вземе толкова важно решение.

Брат ѝ се намръщи.

— Заради начина, по който той се вижда в теб, Луси. Не го правеше в началото, когато дойде миналата година. — Настъпи пауза. — По същия начин гледаше Беки. Преди мисис Дрискъл да я качи да работи горе.

Тя сви рамене, защото не разбираше ситуацията, единствено осъзнавайки, че явно е много лоша, щом Джем заговори за бягство толкова скоро.

— Може ли и Момчето да дойде? — попита тя и се обърна към другия си брат, който ходеше до нея с поглед, вперен в пътя пред тях.

Джем сви рамене.

— Ако иска.

Луси погледна към Момчето.

— Ще дойдеш, нали? Моля те.

Детето се усмихна мило и кимна. Тя се успокои, знаейки, че тримата ще бъдат заедно.

— Ще си тръгнем още тази вечер — обясни Джем. — Запазил съм няколко монети.

Тя ахна.

— Нали не си. Не може да бъде! Той ще те убие.

— Това, което той не знае...

— Той знае *всичко*! — настоя Луси. Дори докато вървяха, тя усещаше парализиращ страх. — Уплашена съм — призна му.

— Просто си свърши работата днес — каза Джем. — Не показвай, че има нещо различно, особено когато приключим.

Луси кимна, имайки пълно доверие в брат си. Той беше смел, а тя не. Очакваше Джем да се грижи за тях и в бъдеще. Това, че Момчето щеше да се присъедини към тях, също щеше да помогне. Малкото семейство щеше да остане заедно.

Тесните лондонски улици бяха пълни с хора и превозни средства. Децата се промъкваха край продавачите, които блокираха с количките си големи части от тротоарите. Пътят на каретите и каруците беше пресичан, често много опасно, от водачите на екипажи. Стотици пешеходци изпълваха улиците, движеха се напред-назад, изскачаха на пътя, когато превозните средства спираха. Луси стисна силно Джем за ръката, тъй като снегът, навалял предишната нощ, беше започнал да се топи, което правеше тротоарите хлъзгави. Поне този следобед нямаше мъгла. Не харесваше мъглата. Плашеше се от нея.

Децата вървяха, хората викаха:

— Внимавайте! Гледайте напред! — докато се опитваха да избегнат идващия трафик.

Тя стъпваше върху всичко — от счупени парчета стъкло, до купчинки пепел, които бяха изхвърлени на тротоарите и улиците. Дрискъл винаги ги караше да гледат къде ходят, уточнявайки, че едно ранено дете е безполезно дете, защото не може да си изкарва прехраната.

Стигнаха до уреченото място, някакъв ъгъл, на който натовареният трафик се събираше и пешеходците оставаха отляво и отдясно. Джем се беше отделил от тях по-рано, изоставайки една пресечка назад, за да не го видят с Луси или Момчето. Момчето забеляза как спретнато облечен мъж се блъсна в друг, извини се и

всичко това, докато измъкваше портфейла му. Беше се учила с гледане и беше виждала, че най-добрите джебчици обикновено са най-добре облечените. Хората не подозираха, че някой, носещ същите дрехи, като тях, може да ги обере. Луси погледна крадеца в очите, а той ѝ намигна, преди да продължи развеселен по пътя си.

Огледа се и видя, че трафикът се е забавил заради няколко каруци, които бяха спрели, за да разтоварват стоката си в близките магазини. Разбирайки, че моментът да изпълни задачата си е настъпил, Луси погледна през улицата и получи инструкциите на Дрискъл, който с няколко жеста ѝ показва какво да прави. Пусна ръката на Момчето и позволи на тъгата да я обземе. Очите ѝ започнаха да лютят от събралите се сълзи, които тя остави да потекат по страните ѝ. Започна да плаче, докато се въртеше в кръг.

— Мамо! Мамо! Къде си?

Продължи на вика несъществуващия си, липсващ родител и един добре облечен господин с красив бастун от слонова кост и абанос, спря пред нея.

Като приклепна, той я попита:

— Какво има, малко момиченце! Майка си ли загуби?

Луси позволи на долната ѝ устна да потрепери, както я беше учил Дрискъл, и кимна.

— Тя беше тук и после я нямаше. Трябваше да се държа за полата ѝ, но ни разделиха.

Докато говореше, видя как Джем минава покрай тях първо напред и после обратно, като едва се докосна до мъжа. Знаейки, че пъргавите му пръсти вече са изпълнили мисията си, тя извика:

— Мама! Ето я там! — и лицето ѝ засия щастливо.

Луси бързо избяга от мъжа и се смеси с тълпата, където благодарение на ръста ѝ беше неоткриваема. Усети, че Момчето я следва и сви зад ъгъла, където се събра с братята си. Както винаги, ѝ беше ясно, че Дрискъл е наблизо и ги наблюдава от разстояние.

Обикаляха улиците няколко часа, вършейки работата си и тогава се срещнаха с господаря си, който извади торба. Джем изсипа следобедната плячка, но Луси забеляза издаденост в джоба му и разбра, че е скрил един портфейла от Дрискъл. Погледна в краката си, за да не издаде какво знае. Не беше необходимо. Тя чу заплахата в гласа на мъжа, когато попита:

— Това ли е всичко?

— Това е всичко, което имам. Повече от вчера, а сме били навън само няколко часа — отвърна уверено Джем. — С операта тази вечер ще изкараме доста днес.

— Криеш нещо, момче — каза Дрискъл с леден тон.

Луси го видя как посяга към брат й, който се отдръпна и побягна. Мъжът го подгони. Подхлъзна се на леда и се стовари на земята, а от устата му се изсипаха порой ругатни. Джем продължи да бяга. Тя не можеше да не се засмее на победата, знаейки, че той ще се измъкне.

Тогава се случи немислимото.

Луси го видя като на забавен каданс. Наемната карета се приближаваше прекалено бързо. Количката, бутана от продавач. Джем, който бягаше, поглеждайки през рамо, без да вижда накъде тича. Тогава той попадна на заледено място и краката му се огънаха под него. Сблъска се с количката, стоката се разпиля по земята — ябълки и круши навсякъде. Екипажът се вряза в нея.

И Джем изпищя.

Опита се да изтича до него, но усети някаква ръка, която здраво стискаше нейната. Погледна и видя, че Момчето я държи, клатейки тъжно глава, докато конете цвилеха и буйстваха, стъпвайки брат й. Луси се откъсна от Момчето и изтича към Джем, минавайки покрай Дрискъл, който се изправяше бавно, изтупвайки се. Стигна до мястото на инцидента и чу зловец стон. Идваше от Джем. Погледите им се срещнаха, очите му бяха пълни с агония, а от устните му се стичаше кръв.

— Бягай — изграчи той и животът напусна очите му.

Луси изкрещя, докато се изправяше. Започна да тича, без да мисли за посоката, в която е поела. Видя, че и Момчето бяга, тръгвайки наляво, докато тя пое надясно. Продължи да се движи, а болката я изпълваше отвътре.

Джем беше мъртъв.

Никога нямаше да избягат. Щеше да си остане джебчийка, а после да прави това, което Беки и другите момичета правеха.

Не, нямаше. Дължеше на Джем да се измъкне. Луси спря на пътя и се огледа диво наоколо си. Вече не виждаше Момчето и се надяваше, че се е измъкнал. Но видя Дрискъл, който тичаше към нея с убийствен блясък в очите си. Нямаше да му позволи да я залови. Никога нямаше

да се върне в дома му. По-скоро щеше да умре, просейки по улиците, отколкото да остане с него и жена му, да стане това, което решат да направят от нея.

С тази мисъл, отново започна да тича. Тича и тича, лавирайки между хората. Под количките. През алеите. Тича, докато дробовете ѝ започнаха да горят, краката ѝ заболяха, а сълзите замръзнаха на бузите ѝ.

Дори и тогава Луси продължи да тича.

ГЛАВА ВТОРА

Люк Сент Клер, граф Мейфийлд, отвори вратата и излезе от „Книжарницата на Иви“ за последен път, заставайки пред най-голямата витрина, за да оцени финалната аранжировка, която жена му, Каролайн, току-що беше завършила. Беше напълнила магазина със зеленина, подобно на и провинциалното им имение, с което придаваше коледен дух на магазина в сезона на празниците. Изучаваше подредбата внимателно, защото знаеше, че съпругата му очаква честно мнение.

Посочи ѝ как да размени няколко предмета, след което кимна доволно. Красива усмивка украси лицето ѝ, първо, докато поглеждаше работата си, а след това, като срещна очите на съпруга си. Любовта струеше от него. Беше благословен с три прекрасни деца и пълноценен живот с красива, мила и състрадателна жена. Тя беше неговият довереник, любовник и най-добър приятел. Люк намигна на Каролайн и тя започна да се смее, а той побърза да се прибере на топло.

— Надмина себе си тази година — каза мъжът и я прегърна. Наведе устните си към ухото ѝ и добави: — И съм сигурен, че ще надминеш себе си тази вечер в леглото ни.

— Люк Сент Клер! — смъмри го тя и опита да запази сериозен тон, в което се провали напълно.

Вместо това Каролайн го целуна, дълго и дълбоко — целувка, изпълнена с обещание за това, което предстоеше вечерта. Тя прекъсна целувката.

— Сигурен ли си, че всичко е свършено? — попита. — Искам да зарадвам Катрин, когато пристигне утре за четенето.

— Тя ще бъде очарована от украсата, особено след като толкова много нейни книги, включително последната, са представени на видно място — отвърна той. — Винаги си имала нюх към детайлите. Както тя, така и покровителите на „Книжарницата на Иви“, ще го забележат и ще ти се възхищават.

„Книжарницата и чайната на Иви“ бяха собственост на Каролайн, съвместен бизнес, който тя бе основала преди брака им шест години по-рано. Беше станало традиция снаха му, херцогинята на Евертън да идва и да чете пред публика от деца и възрастни всеки път, когато издадеше нова детска книга. Четенето на „Коледата на добрата гъсеница“ от Катрин на следващия ден, беше причината Люк и Каролайн да дойдат в Лондон по това време на годината заедно с децата си. Обикновено стояха в провинцията, ако не беше по време на Сезона.

— Ще си ходим ли у дома? — попитай той. — Няма какво друго да направим тук.

Съпругата му се съгласи и двамата тръгнаха към чакащата ги карета. Помогна ѝ да се качи и кочияшът потегли към къщата им в града. По време на краткото пътуване обсъдиха какви подаръци ще купят в Лондон, преди да се приберат в провинцията след два дни. Тази година щяха да празнуват Коледа в Еджмиър, дома на сестра му Рейчъл. Семейство Сейнт Клер беше задружно, а братята и сестрите се редуваха в домакинството на Коледа всяка година, за да празнуват заедно. Рейчъл беше у дома с Евън, маркизът на Мерик, и подготвяше визитата на семейството, докато брат му Джереми придружаваше съпругата си Катрин и децата им за четенето на книгата в града.

Макар че Лорел — другата му сестра, щеше да пропусне празненството на Сент Клер. Двамата с Антъни чакаха раждането на второто си дете, което според лекарите щеше да се роди в коледния ден. Хъдсън, нейният брат близък беше решил да отиде в Линууд по време на ваканцията си от университета, за да е първият Сейнт Клер, който ще посрещне новия племенник или племенничка.

Когато Люк и Каролайн се прибраха у дома, научиха, че бавачката вече е завела трите им деца в дома на Евертън, за да прекарат нощта с челядта на Джереми. Той погледна към големия часовник и видя, че вечерята в дома на Джереми и Катрин започва след час, а това им осигуряваше достатъчно време за онова, което бе намислил. Поведе жена си към спалнята им и ѝ помогна да свали наметката, като нежно я хапеше по врата.

— Все още си непоправим — каза тя и се обърна да го погледне. Гласът ѝ беше тих и изкусителен, което засилваше очакването му. Тогава съпругата му се намръщи.

— Какво има? — попита той, винаги усещаше настроенията ѝ.

— О, забравила съм си чантичката в офиса на Уолтън — отговори му и притеснено прехапа долната си устна.

Не разбираше защо изобщо жените носеха такива неща, още повече защо Каролайн се притесняваше, особено след като щяха да са отново в „Иви“ на следващата сутрин.

— Нуждаеш ли се от нея?

Порцелановите ѝ страни поруменяха.

— Всъщност да. Поръчах а-а... една *специална* книга. Пристигна и я бях сложила в чантичката си.

Люк я хвана за кръста, като масажираше гърба ѝ. Обичаше да гледа как очите ѝ се разширяват и да чува накъсания ѝ дъх.

— Колко специална?

— Беше нещо... нещо, което мислех... да разгледаме тази вечер. Заедно — поколеба се тя.

Той се наведе, докато устата му се доближи нейната.

— Неприлична ли е?

— Да — каза тя, а въглчетата на устните ѝ се повдигнаха нагоре. — Рейчъл ми разказа за нея.

Съпругът ѝ се изхили.

— Остави на сестра ми да открие нещо подобно.

— Рейчъл каза, че е *много* интересна. И има цял куп неща, които... да опитаме.

Люк докосна с устни нейните като бавно изследваше устата ѝ и се наслаждаваше на тихите звуци, които излизаха от гърлото ѝ. Прекъсна целувката им.

— Тогава по-добре е да отида да я взема. Имаме само тази нощ да се насладим един на друг на спокойствие, преди чудовищата да се завърнат утре.

Каролайн го потупа игриво.

— Не са такива — възрази тя. — Те са най-сладките деца и ти ги обичаш много.

— Наистина много ги обичам — съгласи се той, докато леко я хапеше по врата — И обожавам майка им още повече. — С една последна, лека целувка, я пусна. — Ще се върна скоро. Може да се обличаш за вечерята. Знаеш, че не ми трябва много време, за да се приготвя.

— Люк? — Хвана го за реверите и го целуна нежно. — Благодаря ти, че го правиш. — С намигване добави: — Обещавам още от това, като се върнеш.

— Тогава ще тичам през цялото време до там и обратно.

Излезе от къщата, без да си прави труда да вика карета, защото по пътя към дома им движението беше много натоварено. Бяха само на няколко преки от „Иви“ и можеше да отиде до там и да се върне побързо, отколкото ако се предвижваше с коне.

Няколко минути по-късно, зави зад ъгъла и спря. Едно малко момиче стоеше пред най-голямата витрина и гледаше жадно през стъклото, сякаш искаше да вземе всичките книги от нея. Когато се приближи, видя, че синьото ѝ наметало е с добро качество и се притесни за това какво прави сама през нощта. Въпреки че Мейфеър беше спокойна част на града, трябваше да се увери, че тя ще намери пътя до дома си. Надяваше се, че просто се е отдалечила малко от майка си или баща си.

— Красиво е, нали? — попита я, когато наближи.

Обърна се към него. Той беше голям, висок мъж и вероятно я беше уплашил. Изглеждаше на пет или шест години, с големи сини очи и златиста коса. Отблизо, помисли си, беше прекалено слаба, сякаш недохранена. Изпълни го притеснение, особено като видя колко бързо го прецени. Погледът ѝ беше като на по-възрастен човек, такъв, който е видял твърде много. Момичето сви юмруци, сякаш готово да се отбранява. Люк разпери ръце настрани с отворени длани, за да покаже, че не е заплаха.

— Съпругата ми притежава книжарницата — обясни на детето. — Името ѝ е Каролайн. Аз съм Люк.

Макар че все още беше предпазлива, пръстите ѝ се отпуснаха и той я попита:

— Харесва ли ти да четеш книги?

Момиченцето сви рамене и каза:

— Никога не съм имала нито една.

Думите ѝ прободоха Люк в сърцето. За него книгите бяха бягство от баща му, който го пренебрегваше.

— Не мога да си представя да нямам книги в живота си — сподели ѝ. — Пътувал съм по целия свят, благодарение на тях. Имал

съм приключения в Далечния Изток и Африка. Книгите са били приятел за мен и цялото ми семейство.

Видя желанието на лицето ѝ и каза:

— Скоро е Коледа. Какво ще кажеш за един подранил подарък? Може да си избереш, която книга искаш от витрината, и е твоя.

Погледът ѝ стана суров, което го шокира. Никое дете не трябваше да живее живот, който да го кара да гледа така.

— Какво искаш за нея? — попита момиченцето настоятелно.

— Съвсем нищо. Предлагам ти я в духа на Коледа.

Защитните ѝ стени се стопиха. Копнежът върху лицето ѝ го прободеше като с нож. Протегна се, за да хване ръката ѝ и видя как я обзема паника.

— Не! — извика тя и побягна толкова бързо, че се сля с тъмнината преди той да успее да реагира. Мъка изпълни Люк. Въпреки че момичето беше облечено добре и изглеждаше невинно, инстинктът му подсказваше, че беше бездомно дете, което оцелява благодарение на ума си. Чудеше се дали някога бе имала обичащ я родител в живота си. Баща или майка — някой, който някога да я е пазил на топло и в безопасност. Знаейки, че не може да направи нищо за нея за момента, отключи вратата и влезе вътре, като лесно намери къде Каролайн бе оставила чантичката си в офиса на Уолтън. Макар че се изкушаваше да разгърне книгата, особено ако имаше илюстрации, я остави в чантичката и заключи, преди да тръгне обратно към дома. През целия път се оглеждаше за русокосото бездомно дете, но не го видя. Съмняваше се, че някога ще го види отново.

Пристигнаха в градската къща на Евертън и влязоха направо в приемната, без да се притесняват с формалността да бъдат представени, защото бяха част от семейството. Когато влязоха, не се изненада да види брат си и снаха си в страстна прегръдка. Затвори вратата, като погледна Каролайн хитро и шумно прочисти гърлото си.

Джереми прекъсна целувката. Съпругата му се изчерви. Двамата с Катрин бяха известни сред *висшето общество* с навика си да се целуват и той ги попита закачливо:

— Вие двамата някога преставате ли?

Брат му се ухили:

— Не. А вие?

Люк се засмя. Щастлив беше, че с братята и сестрите му са намерили любовта и сродните си души. Преди Каролайн съществуването му беше изпълнено с празни връзки с любовници и отчаяни съпруги. Изпълни го благодарност, знаейки колко пълноценен бе животът му с красивата му, интелигентна съпруга и трите им деца. Прегърна Каролайн през кръста и я придърпа по-близо до себе си.

По време на вечерята двете двойки обсъдиха литературното четене за следващия ден и това, което Рейчъл бе планирала за Коледа. След като приключиха, беше време мъжете да изпият по чаша портвайн, а дамите да се оттеглят в салона, Люк отбеляза, че планират да си тръгнат рано тази вечер, което накара брат му да избухне в смях.

— Рано? С Каролайн вероятно няма да заспите до сутринта — подразни го Джереми.

Графът сви небрежно рамене.

— С нашите три деца, които ще са при вас тази нощ, ще трябва да си починем колкото можем повече.

— Не криеш нищо от нас, нали, братко. Давай. Прибирай се. Чети неприличната книга.

— Знаеш за нея? — попита той.

Катрин се засмя.

— Откъде мислиш, че Рейчъл е научила за това четиво?

Тя му отпрати хитра усмивка.

— Ваша светлост! — скара ѝ се Люк шеговито. — За нас с Каролайн бяхте пример за благоприличие.

Джереми прегърна съпругата си.

— Тя може да изглежда скромна като агне, но моята Катрин е тигрица...

— Джереми — изпищя жената. — Достатъчно.

Обърна се към етърва си за помощ.

— Би ли била така добра да прибереш твоя Сейнт Клер у дома? Време е да разделим тези двамата.

— С удоволствие. Хайде, Люк — каза Каролайн и го хвана под ръка. — Имаме да четем. Особено след като децата ще останат с Негова светлост тази нощ.

Джереми избухна в смях.

— Това е. Оставете ни в лудницата тук. Девет деца под един покрив. О, какво са още няколко? След като стигнахме до четири,

спрях да забелязвам новите попълнения.

Люк придружи Каролайн до дома им и след като опитаха няколко много интересни неща от книгата, я прегърна, като се наслаждаваше на усещането от любящата жена в ръцете му, която правеше всеки следващ ден по-интересен от предишния. Но докато заспиваше, последната му мисъл беше за едно малко момиченце, което се взираше във витрината на „Иви“, знаейки, че никога няма да има това щастие, което бе имал той, и се надяваше да може да промени поне един живот към по-добро.

ГЛАВА ТРЕТА

На сутринта Люк се събуди до една много жизнена Каролайн, очевидно доволна след любовната им нощ и нетърпелива да опита всичко, което бяха прочели в книгата. Покри го с целувки. Навсякъде. В замяна той направи същото, уверявайки се, че я оставил без дъх и стенеща за него. Това доведе до доста продължителен престой в леглото, докато камериерите им не почукаха заедно на вратата, с молба да отключат, за да могат да се погрижат за тях и да ги приведат в приличен вид за събитието в книжарницата.

Люк пристисна Каролайн към себе си.

— Наистина ли трябва да ходим на четенето на Катрин? Стинч е там. Той винаги държи всичко под контрол и нещата вървят гладко. Издателят ѝ също ще е там. А и самата авторка. Не мисля, че сме необходими — целуна я. — Мисля, че може да прекараме времето си по-ползотворно тук. Като почетем още малко.

Тя обгърна лицето му с ръце.

— Ти може да останеш цял ден в леглото, ако искаш, но като собственик на „Книжарницата на Иви“, планирам да посетя четенето и да подкрепя моята гостуваща авторка и етърва.

Тя поиска да стане от леглото, но той я пристисна още по-здраво към себе си. Каролайн опита да разтвори пръстите му, но щом се освободеше от един от тях, останалите я стягаха още по-здраво.

— Люк! — увещаваше го тя. — Пусни ме от леглото. — И тогава я осени една мисъл. — О, знам какво ще те накара да станеш и да излезеш през тази врата.

Целуна я по шията и усети как пулсът ѝ се ускори. Погали гърдата ѝ, като лениво прокарваше палеца си по зърното.

— Макарони — обяви Каролайн. — Кексчета за чай. Сандвичи. Топли курабийки с бита сметана.

Той я пусна и тя скочи от леглото, като облече нощницата си с триумфална усмивка.

— Не се биеш честно, съпруго! — изсумтя добронамерено мъжът ѝ, отметна завивките и нахлузи нощната си риза.

— Знаех си, че споменаването на вкуснотиите на мисис Бейкър и мисис Стинч е единственият начин да те заведе там. Не съм виновна, че толкова много обичаш сладко, любов моя. Това е твоята слабост в живота.

Той я прегърна.

— Не, захарче. Ти си единствената ми слабост. И моята сила.

С тези думи я пусна и с обич я потупа по дупето.

Младата жена завърза колана на халата си и заситни към вратата, отключи я и я отвори широко. Люк не успя да разбере кой е по-облекчен — камериерката на съпругата му или неговия камериер. Без да каже и дума прислужницата избута Каролайн през гардеробната до собствената ѝ стая, която се ползваше само за обличане. Събличането, креватните занимания и спането се случваха в неговата стая. Графът пренебрегна киселия поглед на слугата си, докато го бръснеше и обличаше.

След като камериерът му го изгледа одобрително, Люк се присъедини към съпругата си долу. Вече нямаха време за закуска, което го устройваше. Предпочиташе да се излежава с Каролайн, а и лесно щеше да погълне достатъчно сладки в чайната, с което щеше да си навакса липсващата храна. Готвачът им опита да ги накара да хапнат по няколко залька, но той знаеше, че трябва да тръгват. Жена му щеше да се изнерви, ако не стигнеха скоро до книжарницата.

— Ще ядем в чайната след четенето — увери готвача си и поведе Каролайн през вратата към чакащата ги карета.

Вътре той отново я целува цели три минути, като внимаваше да не развали прическата ѝ. През годините им заедно беше научил, че тя винаги е готова за любовна игра стига след това да не се появи на публично място с разрошена прическа. Запазваше си свалянето на фуркетите и разплитането на плитките за времето, когато бяха сами и щяха да останат така. Никой не можеше да каже, че не е добре обучен съпруг.

Пристигнаха в книжарницата. Отвън се беше събрала дълга опашка. Каролайн помахна на няколко приятели и децата им, докато мистър Стинч, управителят, отключи вратата и ги пусна вътре.

— Подредбата на витрината е красива, лейди Мейфийлд — похвали я Стинч. Имате усет за композиция.

— Научих много от лейди Мерик — обърна се графинята към по-възрастния мъж. — Всичко е в баланса и това да привлечеш вниманието по определен начин.

— Лорд и лейди Мерик ще бъдат ли тук днес? — попита ги управителят.

— Не — отвърна Люк. — Останаха в провинцията, за да се подготвят за всички Сейнт Клер и децата им, които ще им се изсипят за коледните празници.

— Моля ви поздравете маркиза и маркизата — каза Стинч.

По това време дойде да ги поздрави и мистър Уолтън. Той беше акуратен човек и счетоводител на книжарницата и чайната. Поговориха си няколко минути, като го разпитаха за семейството му и обсъдиха поръчките за новата година, след което Люк се извини и отиде да посети двете майсторки на всички тестени изкушения — мисис Стинч и мисис Бейкър. Беше ги довел при Каролайн преди две години, когато тя започваше бизнеса си и техните вкусни творения бяха превърнали чайната в грандиозен успех. В нея можеше да се влезе от книжарницата, но си имаше и отделен вход откъм улицата. През годините, заведението се беше превърнало в място, където лондонското общество идваше да празнува специални събития, като по този начин добавяше към престижа му и този на „Книжарницата на Иви“, която беше една от трите най-популярни книжарници и библиотеки в града.

Графът мина през голямата арка, която свързваше магазина за книги с чайната. Поздрави Кити и Дейзи, дългогодишните сервитьорки, които бяха украсили масите. Наскоро Кити се беше омъжила, а Дейзи вече беше сгодена. Попита ги за мъжете им и се запъти към кухнята.

— Лорд Мейфийлд — възкликна мисис Стинч с усмивка.

Той я прегърна и направи същото с мисис Бейкър.

— Страхотно е да ви видя и двете.

— Добавихме няколко нови неща към менюто — сподели мисис Бейкър. — Може да ги пробвате след четенето днес, за да споделите мнението си.

— Мисля, че всичко, което сложите пред мен, ще ми хареса изключително много — обяви Люк.

— Предполагам, че карамелената торта ще ви допадне — отвърна сладкарката. — Мисис Стинч обаче залага, че шоколадовата ще ви стане любима също.

— Трябва да опитам и двете, вероятно по няколко пъти, преди да реша — призна си младият мъж чистосърдечно.

Люк се върна в книжарницата и се усмихна широко, когато видя, че Рейчъл и Евън са пристигнали. Целуна сестра си по бузата и се здрависа с Мерик.

— Какво ви води в града? — попита той. — Мислех, че сте прекалено заети да се подготвяте за ордата, която ще превземе Еджмиър след по-малко от две седмици.

— Рейчъл каза, че никога не е пропускала четене на Катрин и че няма да започне точно сега. Аз обаче съм тук за специалните наслади на мисис Стинч и мисис Бейкър.

Люк се разсмя от сърце.

— Вече разбрах, че има някакво творение, което включва карамел и шоколадова торта, които ще дегустираме.

Евън се засмя.

— Тогава съм два пъти по-доволен, че решихме да дойдем.

Стинч вече беше отворил вратата и тълпи хора влизаха в „Иви“. Децата тичаха и се настаняваха на килима пред единствения стол, на който чакаше херцогинята на Евертън, а майките и бавачките се събираха отзад, докато си разменяха клюки. Още деца се втурнаха навътре и три изтичаха към Люк и се хванаха за краката му, търсейки внимание.

— Здравейте, любими мои — каза той и целуна децата си. — Забавлявахте ли се с братовчедите ви? Сигурен съм, че Делия ви е командвала — обърна се към племенницата си, която имаше по-силен характер от този на министър-председател тръгнал срещу членовете на Парламента.

— Чух това, чичо Люк — каза тя и застана пред него. — Не командвам. Просто съм много организирана и обичам да казвам на хората какво да правят.

Той я целуна по челото.

— Ако жените можеха да са генерали, ти щеше да водиш армията на Англия.

Детето се зарадва на комплимента и за момент той погледна в очите на осемгодишното момиченце. Беше кръстено на баба му Корделия и с годините виждаше все повече от Кор в Делия. Люк осъзна, че хубавата му племенница един ден ще бъде истинска красавица.

Джереми се присъедини към тях и изглеждаше доста стилно в сиво. Протегна ръцете си напред.

— Виждаш ли, оцелях цяла нощ с шайката хлапета. Два пъти играх на криеница и прочетох две приказки, преди да се оттегля изтощен.

— Насладил си се на всеки един миг — каза Евън и пое ръката на херцога. — Изненадан съм, че Катрин не е бременна отново. — Направи пауза. — Или е?

Джереми сви рамене и свъси вежди.

— Ще трябва да почакаме и ще видим. Отнасяш ли се добре със сестра ми?

— Изключително добре, ваша светлост — отвърна зет му. — Ако не го правех, помня, че щеше да отрежеш главата ми. Всъщност е много щастлива тези дни. Прави оформлението за оранжерията на някаква виконтеса. Не мога да си спомня името ѝ. Жената обича цветята и има повече пари, отколкото може да похарчи, затова Рейчъл създава истински шедевър за нея.

Люк забеляза, че тълпата утихва и погледна към мястото, където беше Катрин.

— Сякаш е време за началото — каза той на останалите.

Тримата мъже застанаха отстрани, всеки намери децата си и се увери, че за всички има кой да се погрижи, докато Каролайн представяше херцогинята на Евертън, която се усмихна мило и грациозно седна на стола, като взе приготвената върху него книга и я постави в скута си.

— Колко от вас са готови за Коледа? — попита тя с искрящи очи.

Както винаги, херцогинята лесно спечели събралата се голяма група. Отвори последната си книга и започна да чете за една мила гъсеница, която искала да празнува Коледа всеки ден, като се държи добре с всеки, когото среща. Погледът на Люк улови този на

Каролайн и усети топлина. Животът му с нея и децата им беше прекрасен.

Тогава мислите му отново се върнаха към познайницата му от предната вечер. Чудеше се къде ли е тя сега и си мислеше колко много би ѝ харесало да седи с тези деца и да слуша Катрин, докато чете. Тъгата го погълна. Не знаеше, че едно малко момиче може така да докосне сърцето му, само че тя го беше направила. И той беше решен да я намери.

Снаха му отвори последната страница на книгата и прочете финалните редове. За момент децата в публиката седяха като омагьосани, след което избухнаха в аплодисменти. Херцогинята благодари, като кимна леко, преди да седне на масата за автора, която Стинч бе приготвил, за да подписва копията на книгите, закупени от родителите. Много от децата се преместиха в зоната за игра, която беше създадена специално за подобни моменти, пълна с пъзели и играчки. Люк прекара следващия час, като наглеждаше децата си, докато общуваше с клиентите, много от които бяха стари приятели, и научаваше последните клюки, защото не беше идвал в Лондон от няколко месеца.

Накрая опашката пред Катрин изчезна и тя се изправи. Това беше сигналът за бащите да съберат децата си и да последват съпругите си в чайната, където управителят беше запазил места за трите нарастващи семейства.

Дейзи и Кити донесоха подноси за голямата група, пълни с различни сандвичи и сладкиши. Самата мисис Бейкър дойде от кухнята, нещо, което правеше рядко, за да донесе шоколадовите пасти и карамелени торти на масата.

Тя гледаше внимателно Люк, докато той вкусваше от първата. Богатият вкус на шоколад изпълни устата му и мъжът простена.

— Първо довършете тортата — инструктира го сладкарката. — После опитайте и карамелената. Ще донеса още, ако искате да ги опитате.

— Скъпа моя, госпожо Бейкър — каза Джереми. — Само за Люк ли ще донесете допълнително сладкиши? Ако е така, как да ви спечелим и ние?

По-възрастната жена се изчерви.

— Можете да получите всичко, което харесате, Ваша светлост.

Тя бързо се отдалечи. Докато хапваха, Рейчъл докосна ръката му.
— Чух, че трябва да говорим за понита.

Като шепнеха, за да не ги чуят малките на съседните две маси, двамата съставиха план как понитата да бъдат доставени в Еджмиър и да чакат по-големите от тях на Коледа. След като решиха какво да правят, Люк се сбогува с роднините си и събра децата си. Каролайн остана още няколко минути, за да инструктира мистър Стинч, тъй като нямаше да го види в следващите няколко месеца, и накрая си тръгнаха от „Иви“.

Докато каретата потегляше и той настаняваше най-малкото дете в скута си, графът видя момичето от предишната вечер да се отдалечава от книжарницата. Когато си пристигнаха у дома, той позволи на бавачката да поеме грижата за децата и хвана жена си за ръка. Поведе я към библиотеката и затвори вратата след тях.

— Има нещо, което трябва да обсъдя с теб — каза съпругът ѝ.

Каролайн го прегърна през врата.

— Обичам хубавите дискусии — промърмори тя.

— Не, любов моя, наистина искам да говорим.

Люк отмести дланите ѝ и по изражението ѝ разбра, че я е наранил. Взе я на ръце и седна на фотьойла, задържайки я в скута си. Съпругата му леко се успокои.

— Искам да ти разкажа за някого, когото срещнах миналата вечер, когато се върнах за чантичката ти.

След което сподели с жена си краткия разговор, който бе имал с невинно изглеждащото дете, което вероятно беше видяло твърде много за годините си.

— Искам да ѝ помогна, Каролайн. Но не знам как. Не разбирам как едно малко момиче спечели така сърцето и душата ми.

Тя постави длан върху бузата му.

— Защото имаш добро сърце, любов моя. Също като сладката малка гъсеница на Катрин. — Целуна го. — Ще отидем да я потърсим тази вечер. След като сложим децата да спят. И знам точно какво ще направим, след като я намерим.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Луси не знаеше защо се бе върнала в книжарницата днес. Може би заради мъжа, с когото беше говорила предната вечер. Изглеждаше мил и дори ѝ беше казал, че ще ѝ подари книга. Никога преди не беше докосвала книга, камо ли да притежава някоя. Дори не знаеше да чете. Но беше прекарала доста време да разглежда книгите на витрината. Имаха красиви корици. Някои бяха разтворени и тя можеше да види картинките вътре. Зелена трева и греещо слънце. Луси искаше да може да се покатери на някоя от страниците и тогава някой да я затвори вътре. Щеше да стане част от книгата и никога нямаше да се налага да си тръгне.

Първо си помисли, че мъжът иска нещо от нея. Нещо лошо, като това, за което Джем не искаше да ѝ каже. Тогава избяга от него. Обаче, колкото повече мислеше за това, толкова повече мислеше, че не е разбрала добре. Може би имаше добри хора на света и той наистина е искал да ѝ подари книга. Затова се беше върнала днес. Надяваше се, че ще го види, че ще я помни и ще ѝ даде книга. Беше ѝ казал, че съпругата му е собственик на книжарницата. Луси не знаеше, че жените могат да притежават нещо. Беше любопитна как изглежда госпожата и дали е мила като него. Люк. Така се казваше.

Когато пристигна, имаше много хора, които чакаха отвън. Опашката се простираше по цялата улица и завиваше зад ъгъла. Навсякъде имаше деца и всички бяха облечени в хубави дрехи. Майките и слугите, които се грижеха за тях, бяха също толкова красиви и добре облечени. Луси се засрами, знаейки, че наметалото ѝ е мръсно, а роклята ѝ смачкана. Беше спала на една алея през нощта с гръб подпрян на някаква тухлена стена, докато наоколо притичваха пльхове. Земята беше влажна, заради разтопения сняг и тя бе седнала върху горната си дреха, за да предпази останалата част от облеклото си суха. Това беше окаляло и намокрило наметалото, а кишата се беше просмукала през роклята. Чорапите ѝ имаха кал от задната страна. Явно бе протегнала краката си докато е спала.

Осъзнавайки, че не принадлежи към тази група от хора, тя пресече улицата и просто остана от другата да гледа. Със сигурност видя мъжа, който слезе от хубава карета. Той помогна на красива дама и Луси се запита дали тя не е съпругата му. Двамата влязоха в книжарницата преди всички останали. Продължи да чака и видя, че магазина отвори врати и всички, които чакаха, се втурнаха вътре. Тротоарът се изпразни и тя се осмели да се върне обратно и да надникне вътре. Виждаше децата, които бяла насядали пред някакъв стол. Възрастните стояха прави и разговаряха.

Тогава една карета спря, най-голямата, която Луси някога бе виждала, с цветен герб отстрани. От нея изскочи висок мъж, който помогна на цяла купчина деца да слязат. Те изтичаха в магазина, сякаш знаеха къде отиват и тя си помисли, че често идват тук. Тогава от каретата слезе още една красива дама. Мъжът я хвана през кръста и я свали долу. Те се погледнаха и се усмихнаха един на друг. И той я *целуна!* Точно там на улицата. Никога не беше виждала някой да го прави. Мъжът хвана жената под ръка и двамата влязоха вътре.

Момиченцето притисна носле към стъклото и видя дамата да застава до другата, която притежаваше мястото, след което седна на стола пред всички деца. Изглежда щеше да чете книгата на всички хора вътре. Луси забеляза Люк, който стоеше отстрани с мъжа, целунал жената, и си мислеше колко красив бе той. Местеше погледа си от него към събеседника му и й мина през ума, че може би са братя, защото много си приличаха.

Макар че не можеше да чуе и дума, тя гледаше очарована, докато жената разгръщаше страниците. Лицето й бе толкова оживено докато четеше на глас. Искаше й се някой да почете и на нея. Може би мама щеше да го прави, ако не беше умряла.

Дамата приключи и децата и възрастните започнаха да ръкопляскат. Луси се обърна, чувстваше се гладна и самотна. Беше намерила няколко залька в отпадъците миналата нощ, но сега стомахът й къркореше. Въпреки че знаеше, че е нередно, тя си пожела да може да джебчийства, за да си вземе малко пари от някого. Никога не го беше правила и се страхуваше от това какво ще се случи с нея, ако я хванат. Тя се пошла по улиците и по алеите, като оглеждаше боклуците и намираще по нещо тук или там. Някак си отново се озова пред книжарницата и видя как Люк и семейството му си тръгват. Качиха се

в каретата и потеглиха. Момиченцето се извърна настрани, потънало в скръб. Никога нямаше да се вози така. Никога нямаше да притежава книга или красива рокля, независимо колко силно го желаше.

Луси си тръгна, позволявайки на тълпата да я погълне, а сълзите се застичаха по страните ѝ.

* * *

Люк завърза наметалото на Каролайн около врата ѝ и ѝ подаде маншона. Тя пхна ръцете си вътре и той я хвана под ръка.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим? — попита я. — Навън е много студено тази вечер.

— Облечена съм добре, скъпи. А там има едно малко момиче, което мръзне и се нуждае от нас.

Съпругът ѝ кимна и отвори вратата на къщата им, за да потеглят към „Иви“. Каролайн беше настояла да минат разстоянието пеш, като му обясни, че ако не се движат бързо, ще им бъде по-лесно да забележат детето. Когато завиха зад ъгъла и пресякоха улицата, той каза:

— Тя може и да не се върне. Това е като да търсим игла в купа сено, може изобщо да не я намерим.

— Каза, че си я видял да гледа витрините снощи. И си я видял отново днес. Ще бъде там, Люк. Ако не е, ще се върнем утре през деня и отново вечерта.

— Не може да се връщаме всеки ден, Каролайн. Трябва да се приберем у дома. Имам и други задължения, преди да тръгнем за Еджмиър за празненствата.

Усмихна му се.

— Ще я намерим, преди да тръгнем. Знаем го.

Окуражен от спокойната ѝ увереност, Люк я поведе към „Иви“, като надничаше през входните врати и оглеждаше улицата, докато крачеха. Завиха покрай ъгъла и той се закова на място.

— Това ли е тя? — попита жена му.

— Да — отвърна ѝ тихо. Страхуваше се, че ще ги чуе. Притесняваше се, че ще избяга отново. Трябва ли да я гони? Ако го

направи, дали това ще я уплаши? Молеше се момичето да не избяга, особено като види жена му и да разбере, че не са заплаха за нея.

Също както преди, беше притиснала носа и ръцете си на витрината, фокусирана върху книгите вътре. Приблжиха се, без да разговарят, но когато бяха съвсем близо до нея, той тихо я поздрави, за да не я стресне.

— Здравей отново.

Момичето подскочи, поглеждайки от него към Каролайн, нащрек и подозрително, заставайки на петите си, сякаш готово да побегне във всеки момент.

— Срецнахме се снощи. Аз съм Люк, а това е съпругата ми Каролайн. Помниш ли, разказах ти, че тя е собственик на книжарницата и чайната.

Детето кимна предпазливо. Изглеждаше мърлява и той осъзна, че е прекарала нощта на улицата. Наметалото ѝ беше мръсно. На бузата ѝ имаше следи от кал. Прилежно сплетената коса се беше разрошила. Нещо се беше случило. Явно не бе прекарала нощта на обичайното място. Предполагаше, че е сама откакто я видя предната вечер, и в гърлото му заседна буца.

— Здравей — каза Каролайн, а звънкият ѝ глас беше тих и приканващ. — Съпругът ми ми разказа за срещата ви снощи и затова, че харесваш книгите. Как се казваш?

— Луси.

Люк забеляза, че не спомена фамилното си име и се зачуди дали го знае.

— Някъде наблизко ли живееш? — попита Каролайн.

Луси сви рамене.

— Гладна ли си?

Момичето се разтреса от студ и той едва се спря да не я прегърне и да я стопли. Детето кимна.

— Е, мисля, че можем да влезем вътре и да потърсим нещо за ядене в чайната. Може би курабийка или бисквити? — попита младата жена.

Отдръпна се от съпруга си и тръгна бавно към Луси като извади ръцете си от маншона и ѝ го предложи.

— Ето, сложи ръцете си вътре, за да ги стоплиш. Ще ти бъде трудно да хванеш макарон, ако пръстите ти са студени.

Предпазливо, детето пое маншона и напъха малките си пръсти вътре. Изненада се изписа върху лицето му.

— Толкова е меко — възкликна учудено.

— Да — съгласи се Каролайн и прегръщайки момиченцето го поведе към вратата.

Люк бързо извади ключа и ги пусна в книжарницата. Побутна ги към порталната арка, но се спря, за да даде възможност на Луси да огледа книгите, покрай които минаваха. С жена му се спогледаха и той разбра, че твърде слабичкото бездомно дете бе намерило място и в нейното сърце.

След като минаха в чайната, ги заведе до една маса и каза:

— Защо вие двете не седнете тук, а аз ще направя горещ шоколад и ще видя какво са ни оставили мисис Стинч и мисис Бейкър.

Мина му през ума, че е по-добре да остави Луси в компанията на съпругата си, тъй като предположи, че детето ще се чувства по-спокойно с жена. Кухнята не му беше непозната, защото бе прекарал доста часове с двете майсторки именно в нея, докато помагаше в подготовката и дегустацията на менюто за чайната.

Сложи чайника да завира и взе няколко сладкиша, преди да направи сандвич. В същото време, водата завря и той я смеси с шоколада. Постави храната върху чиния, подреди я на поднос заедно с чашата и чинийката, и ги занесе на бездомното дете.

То погледна чашката с интерес.

— Какво е това?

— Горещ шоколад. Уверявам те, че е божествен. Но внимавай и отпивай по малко. Все още пари.

Луси отпи малка глътка и въздъхна. Взе си макарон и го изяде. Преди да се осъзнаят, тя започна да унищожавя всичко от чинията, гълтайки без да дъвче, като използваше шоколада, за да преглътне.

Каролайн се наведе и прошепна:

— Напомня ми на Синтия.

Синтия беше единствената сестра на Каролайн. Двете бяха много близки преди смъртта ѝ преди доста години.

Съпрузите се изгледаха продължително с разбиране, което споделяха само много близки двойки. Люк не можеше да спаси света. Но можеха да спасят поне един ценен живот.

Извини се и се върна, за да вземе една книга преди отново да се присъедини към тях. Сядайки я подаде на Луси.

— Това е „Коледата на добрата гъсеница“. Написа я моята снаха, херцогинята на Евертън. Твоя е. Сега и завинаги.

Момичето се взираше в нея с благоговение, галеше я с ръка, сякаш не беше реална.

— Нея ли четете тя на децата днес?

Лук осъзна, че явно е надничала през прозореца по време на събитието.

— Да. Херцогинята пише най-различни чудесни книги за деца и когато са готови за продажба, идва в „Книжарницата на Иви“, за да ги четете на останалите.

Луси стисна подаръка си още по-силно.

— Видях я. Тя е много красива. — Тогава погледна от предмета в ръцете си към Каролайн. — Ти също си много красива.

— Благодаря ти — отвърна съпругата му, докато гледаше Луси с нежен поглед.

— Къде е домът ти? — попита тихо Люк.

Изражението на малкото момиче стана напрегнато.

— Вече нямам такъв. Улицата е домът ми.

Той едва не позволи на шока от думите ѝ да се изпише върху лицето му. Едно беше да подозира, че е така, а съвсем друго бе да чуе подозренията си потвърдени.

— Родителите ти с теб ли живеят на улицата? — продължи да пита внимателно.

— Не. Мама умря след като се роди бебето. То също умря. — Долната ѝ устна потрепери. Стисна още по-силно книгата.

— А баща ти?

Луси сви рамене.

— Можеш да ни кажеш — добави Каролайн и хвана малката ѝ ръка.

— Татко ме продаде. Той не ме искаше повече. После го видях на една алея. Беше мъртъв.

Стомахът на Люк се сви от гняв, знаейки какво означава това. Гневът избухна в него, мислейки как възрастни мъже отнемат невинността на това дете късче по късче.

— Новият ми татко Дрискъл, ме научи как да работя по улиците.
— Погледна нагоре към него. — Знаеш ли какво е джебчия?

— Да — увери я той, разбирайки че детето е ползвано за кражби и от нея не са се възползвали никакви мерзавци.

Усмихна му се тъжно и постави книгата върху масата.

— Знам, че да крадеш е грешно, но новият ми баща каза, че трябва да помагам на Джем в работата. Така че трябваше да плача и да се правя на изгубена и да моля хората да ми помагат. Тогава той пребъркваше джобовете им.

— Колко време работихте двамата за новия ти баща? — попита Каролайн.

— Дойдох миналата Коледа. Джем... Джем е мъртъв. Той беше прегазен вчера. — Сълзи започнаха да се стичат по лицето ѝ. — Не мога да го правя повече. Без него трябваше да ходя да работя горе. Той каза, че с момичетата горе се случват лоши неща. Мисля, че Дрискъл искаше да ме заведе там. Не исках да ходя там.

Луси започна да хлипа силно. Люк я вдигна, настани я в скута си и я прегърна. Искаше да я предпази от всичко, с което се бе сблъскала досега. Каролайн се изправи и я погали по косата, шепнейки ѝ успокоително. Той хвана ръката на детето и то най-накрая се разплака силно.

— Имаш ли къде да отидеш? Имаш ли някакво семейство? — попита я.

Като погледна към него, поклати глава:

— Не. — Прошепнатата дума увисна във въздуха.

Каролайн го стисна окуражително по рамото.

— Тогава ще дойдеш с нас — каза той на сирачето.

Цял куп емоции минаха по лицето на малкото момиче. Страх. Вълнение. Разочарование.

И надежда.

— Мога да помагам в кухнята — каза нетърпеливо тя. — Силна съм. Мога да нося разни неща. И уча бързо. Дрискъл го каза. Може би като стана по-голяма, мога да се науча да съм камериерка. Или да помагам...

Люк нежно хвана лицето ѝ в шепите си.

— Не искам да си прислужница, Луси.

Лицето ѝ посърна. Отскубна се и скочи от скута му. Маската отново се намести върху лицето ѝ, карайки я да изглежда по-възрастна. Вдигна книгата и му я върна.

— Не мога да я взема.

Обърна се и тръгна да излиза, а краката ѝ трепереха.

— Почакай — извика Каролайн след нея.

Люк затаи дъх, когато момичето се обърна и ги изгледа подозрително.

— Не те искаме като прислужница, Луси — нежно обясни той. — Искаме да бъдеш наша дъщеря.

Шокът разтърси момичето и то видимо се разтрепери — от главата до петите.

Каролайн се приближи до нея, коленичи и силно я прегърна.

— Разбирам, че е трудно да ни се довериш, но те моля да го направиш — каза съпругата му.

— Но аз ви видях — каза Луси. — Имате други деца. Аз не ви трябвам. Аз съм... никоя.

Думите ѝ разгневиха Люк и в същото време го трогнаха дълбоко. Той се присъедини към тях и също коленичи.

— За нас не си никоя. Имаме достатъчно място в сърцата си за още едно дете. Може дори да имаме още някой ден. Бъди сестра на децата, които имаме и тези, които може да се появят. Какво ще кажеш? Искаш ли да бъдеш Сент Клер?

Малкото момиче се поколеба за момент, преди да прошепне „Да“. Прегърна и двамата и продължи да го повтаря.

Люк стана и помогна на Каролайн да се изправи. Смейки се, вдигна Луси на ръце и я завъртя във въздуха. Радост изпълни лицето на детето и тя се присъедини към смеха му. Смехът ѝ звучеше така сякаш отдавна не го беше правила. Графът си обеща, че ще я накара да се смее във всеки ден, който щяха да прекарат заедно. Това щеше да ѝ позволи да повярва в живота и обичта.

— Ще бъдеш част от нашето семейство завинаги — обясни ѝ, като взе книгата и я върна в ръцете ѝ. — Коледа не е единственото време, когато да сме добри, както казва книгата на Катрин. Трябва да сме такива всеки един ден.

Луси притисна книгата до гърдите си и се замисли.

— Люк ли да те наричам?

— Не — отвърна той твърдо. — Аз съм татко, а Каролайн е мама. А ти си нашата скъпа Луси.

Като каза това, прегърна жена си през кръста и заедно напуснаха „Книжарницата на Иви“. Подаде ключовете на съпругата си, за да заключи, без да иска да остави скъпоценната Луси дори за момент. Децата му щяха да се изненадат от новия член на семейството, но Люк знаеше, че веднага ще я заобичат, както се беше случило с тях двамата.

Загледа се в нощта. Милиони звезди бяха осеяли небето и блестяха ярко над Лондон. Каролайн го хвана под ръка и те тръгнаха надолу по улицата, докато той здраво притискаше към себе си най-новата си дъщеря. Луси се успокои и заспа, дишайки равномерно.

— Скоро е Коледа, а после и Нова година — отбеляза графинята. — Нов живот за Луси Сент Клер... и за нас.

Той се спря и погледна жена си, след което я целуна нежно.

— Благодаря ти — каза. — Затова, че имаш толкова много любов в сърцето си.

— Благодаря ти, че намери Луси — добави тя. — Толкова сме щастливи. Толкова благословени. Нямам търпение да я запознаем с всички Сент Клер и да ѝ покажем колко силна може да бъде любовта.

Люк отново целуна Каролайн.

— След като я настаним тази вечер, мислиш ли, че ще намерим време за още една глава от специалната ни книга?

Съпругата му се усмихна ярко като звездите над тях.

— Може да направим нещо повече от това да четем — отвърна тя палаво.

— Надявах се да кажеш точно това — отвърна той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.